

РЕШЕНИЕ

№ 412

гр. Бургас, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева

Димитър П. Стоянов

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Димитър П. Стоянов Въззивно гражданско
дело № 20202100502162 по описа за 2020 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

С Решение № 1866/30.07.2020 год. по гр.д. 928/2020 г. по описа на РС – Бургас, Главна дирекция “Пожарна безопасност и защита на населението“ на Министерство на вътрешните работи, с адрес: град София, ул.“Пиротска“ 171а, е осъдена да заплати на М. СТ. Д., ЕГН *****, ***, сумата от 1722,03 лева главница, представляваща нетния размер на дължимото и неизплатено допълнително възнаграждение за извънреден труд – общо 237.95 часа, получени след преизчисляване с коефициент 1.143 на положения от него за периода от 01.01.2017г. до 31.01.2020г., 1664 часа нощен труд в дневен, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 11.02.2020г. до окончателното плащане, както и сумата от 216, 65 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода до 10.02.2020г.

С решението Главна дирекция “Пожарна безопасност и защита на населението“, е осъдена да заплати на М. СТ. Д., сумата от 350 лева /триста и петдесет лева/ съдебно-деловодни разноски.

С решение Главна дирекция “Пожарна безопасност и защита на населението“ е осъдена да заплати по сметка на РС – Бургас държавна такса в размер на 118, 88 лева и 200 разноски за експертиза.

Подадена е въззивна жалба с вх.№260255 от 11.08.2020 г. от Главна дирекция “Пожарна безопасност и защита на населението“ на Министерство на вътрешните работи, с адрес: град София, ул.“Пиротска“ 171а, чрез юрисконсулт Татяна Стойкова, против Решение № 1866/30.07.2020 год. по гр.д. 928/2020 г. по описа на РС – Бургас.

С въззивната жалба се твърди, че решението е неправилно, поради нарушение на материалния закон и не е обосновано.

Твърди се, че основна грешка на съда се състои в допускането на субсидиарно прилагане на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Препраща

към мотивите, изложени в отговора на исковата молба.

Излата подробни доводи в смисъл, че видът и условията за заплащане на възнаграждения, натурални престации и работното време на държавните служители в МВР са предмет на подробна уредба в специалния ЗМВР от 2006 г. Цитира подробно законови разпоредби, регламентиращи горепосочените институти, съдържание на служебното правоотношение. Позовава се и на чл.202, ал.5 от отменения ЗМВР. Прави анализ на измененията на нормативната уредба.

Поддържа, че изброяването на видовете възнаграждения е изчерпателно. Допълнението на чл.202, ал.4 от отменения ЗМВР показвало желанието на законодателя недвусмислено да лиши служителите в МВР от допълнителни възнаграждения, определени в други нормативни актове, които не са насочени специално към служители на МВР. Приложението на общите правила по ЗДСл е отклонено с чл.211, ал.7 от ЗМВР от 2006 г. и чл.187, ал.9 от настоящия ЗМВР, които делегират на министъра на вътрешните работи издаването на особен подзаконов нормативен акт. С оглед на нарочната уредба на видовете допълнителни възнаграждения и на размера им, не са налице предпоставки за субсидиарно прилагане на КТ и ЗДСл и актовете, към които препращат. Посочва, че съдът се е позовал на отменена наредба – Наредба №8121з-407/11.08.2014 г., която не е действала през процесния период. Действително за определен период, извън процесния, за около 9 месеца се е извършвало преизчисляване на часовете положен нощен труд към дневни, което е било в несъответствие със ЗМВР. Това е било поправено с Наредба №8121з-592/25.05.2015 г., същият подход е възприет и при създаването на Наредба №8121з-776/29.07.2016 г.

Неправилно първоинстанционният съд се е обосновал с разпоредбата на чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, съгласно която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работно време за съответното работно място, тоест с коефициент 1, 143 и за същите тези часове се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Нормалната продължителност на нощното работно време не е регламентирана в посочената Наредба относно служителите в МВР, а в законовата норма на чл.187, ал.3 от ЗМВР, като то е осем часа. За държавните служители, чиито служебни правоотношения са уредени със ЗМВР, когато положеният нощен труд е с осем часова продължителност, той не се трансформира в дневен такъв, а се заплаща по смисъла на Заповед №8121з-791/28.10.2014 г. на министъра на вътрешните работи по 0, 25 лв. на час. Цитира практика.

Излага подробни доводи, в смисъл че ако съдът приеме, че към служебното правоотношение на ищеца е приложима НСОПЗ, то не следва да се удовлетворява претенцията на ищеца за заплащане на извънреден труд. И при прилагане на общите трудови норми, е недопустимо преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 1,143 да служи за генериране на извънреден труд. Цитира практика.

Поддържа се, че е налице съществено разминаване между исковата претенция и предмета на възложената съдебно – счетоводна експертиза. Поставеният въпрос относно часовете положен нощен труд за отчетните периоди, както и за целия процесен период, не е изпълнен от вещото лице така, както е зададен. Ако отработените часове не превишават месечната норма на ищеца се заплаща допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 25 стотинки за всеки час положен нощен труд, когато той обаче е отработил повече от нормата, часовете в повече се компенсират с възнаграждение за извънреден труд. Това са били първите два вида нощен труд – положен по график в рамките на месечната норма и положен по график над месечната норма. Отделно от това се полагал и труд по заповед. Това е била класическа форма на извънреден труд и той се отчитал и заплащал като такъв. За последните два посочени вида нощен труд се заплащало възнаграждение за извънреден труд. Експертизата не отчитала тези обстоятелства. В платежните ведомости е

начислен нощен труд и от трите посочени вида.

Моли въззивният съд да постанови решение, с което първоинстанционното решение да бъде отменено като неправилно, като вместо него съдът да постанови друго, с което да отхвърли предявените искове. Претендират се разноски. Не са заявени доказателствени искания.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ищцовата страна. Оспорва подадената въззивна жалба, като счита постановеното решение за правилно и законосъобразно.

Сочи, че съгласно чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР ищецът е със статут на държавен служител. Съгласно чл.176 от ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители се състои от основно месечно и допълнителни възнаграждения. Цитира разпоредби от ЗМВР, както и от КТ, които счита за относими.

Посочва, че през процесния период са действали Наредба №8121з-407 от 11.08.2014 г., Наредба №8121з-592 от 25.05.2015 г. и Наредба №8121з-776 от 29.07.2016 г., издадени от Министъра на вътрешните работи. Текстовете на чл.3, ал.3 от посочените наредби били идентични – при работа на смени е възможно полагане на труд през нощта от 22 до 6 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В чл.31, ал.2 от Наредба №8121з-407 от 11.08.2014 г. е предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове, положен нощен труд за отчетния период, се умножава по 0, 143. Тази наредба била отменена от наредбата от 25.05.2015 г., която е отменена с решение на ВАС. В последните две посочени наредби липсва норма в смисъла на чл.31, ал.2 от Наредба №8121з-407 от 11.08.2014 г. С оглед на това следвало да се приеме, че за периода от 02.08.2016 до 26.07.2019 г., не съществувала изрична регламентация за възможността положения извънреден труд да бъде възмезден с посочения коефициент. За периода от 26.07.2016 г. до 02.08.2016 г. е приложима разпоредбата на чл.31, ал.2 от Наредба №8121з-407 от 11.08.2014 г. Заключават, че поради тази празнота следва да се приложи чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

Съгласно чл.67, ал.3 от ЗДСл, размерите на допълнителните възнаграждения по чл.7, т.1-5, включващи и нощния труд, както и редът за получаването им се определят с Наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по – ниски от определените в трудовото законодателство. Определеното със заповед на министъра на вътрешните работи, допълнително възнаграждение за нощен труд в размер от 25 ст. на час е в размер по- нисък от този, определен в трудовото законодателство с НСОПЗ. С оглед на това, за да бъде спазен принципа на недопускане на дискриминация, установен в Конституцията, следва да се прилагат субсидиарно нормите от общите закони. Излага подробни аргументи. Позицията се на съдебна практика в посочения смисъл. Аргументира тезата, че нощните часове труд се преизчисляват в дневни с коефициент 1.143, както за брой отработени дни, така за пресмятане на трудов стаж, така и за отчитането на извънреден труд. Позицията се и на принципите, залегнали в Директива 2003/88/ЕО, както и с принципа за равенство, залегнал в Хартата за основните права на Европейския съюз.

Моли съдът да потвърди решението на първоинстанционния съд като правилно и законосъобразно, като отхвърли въззивната жалба като неоснователна. Претендират се разноски. Не са заявени доказателствени искания.

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните, Бургаският окръжен съд прие за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от М. СТ. Д., ЕГН *****, **, чрез адвокат Златина Билянова от БАК, с искова молба, предявена срещу Главна дирекция “Пожарна безопасност и защита на населението“ на Министерство на вътрешните работи, с която се претендира осъждане на ответника, да му заплати сумата от 1374,00 лева - главница, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, получено в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и 150,00 лева - обезщетение за забавено плащане на главницата/лихва/, за периодите от падежа на съответното трудово възнаграждение, при сумирано тримесечно отчитане, до подаването на исковата молба, заедно със законната лихва върху главницата от подаването

на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Излагат се доводи за приложимост на нормата на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, който предвижда, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място.

В хода на производството ищецът е направил изменение на иска си, като от първоначално предявения размер на главния иск от 1374,00 лева за извънреден труд я е увеличил до размера от 1722,03 лева за 237.95 часа положен извънреден труд и от първоначалния размер на акцесорната претенция от 150,00 лева е направил увеличение до размера от 216,65 лева.

В отговора на исковата молба ответната страна е оспорила предявените искове като счита същите за неоснователни, както и оспорва претендирания размер на претенцията. Твърди се, че заявеният в исковата молба коефициент 1,143 се получава при приравняване на 7 часа нощен труд към 8 часа дневен труд, което е приложимо при трудови правоотношения по реда на Кодекса на труда и служебни правоотношения по реда на Закона за държавния служител, но не и в настоящия случай. Аргументира тезата, че процесният нощен труд е своевременно отчетен и заплатен, че е налице специална нормативна уредба в процесния период - чл. 3, ал. 3 от Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г., с която е предвидено, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Съобразно това законово разрешение, за целия процесен период съотношението между дневен и нощен труд е като 1 към 1 (8 часа нощен труд, равни на 8 часа дневен труд). На държавните служители от системата на МВР за всеки отработен час се изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд, в размер на 0,25 лева.

Първоинстанционният съд е уважил изцяло предявения иск, като е изложил мотив, че цитираната в отговора на исковата молба Наредба на Министъра на вътрешните работи не съдържа изрична норма за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент, каквато е съществувала в Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014г, но при наличие на такава празнота в уредбата на реда за организация и разпределение на работното време, за неговото отчитане, за компенсиране на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивка, следва да намери субсидиарно приложение общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата. Съдът е приел, че на основание чл. 9, ал. 2 от тази наредба, при сумирано отчитане на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. 1,143. Неприлагането на цитираната НСОПЗ и КТ ще доведе според съда до по-неблагоприятно положение на ищеца, който е държавен служител спрямо работещите по трудово правоотношение, а това противоречи на духа и целта на закона.

В съответствие с правомощията си по чл. 269 ГПК въззивната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което следва да разгледа спора по същество, в рамките на заявените оплаквания във въззивната жалба.

Въззивният съд намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквато е изложена в обжалваното решение и по нея не е налице спор между страните. Районният съд е съобразил и анализирал всички относими и допустими доказателства, въз основа на които е достигнал до правилни изводи относно това какви релевантни за спора факти и обстоятелства се установяват с тях. Във въззивното производство не са ангажирани доказателства, които да променят приетата и изяснена от първата инстанция фактическа обстановка, поради което, настоящият съд я възприема изцяло и препраща към нея на основание чл.272 ГПК, като не е необходимо същата да се преповтаря и в настоящото

решение. Следва да се посочи и, че във въззивната инстанция спорът е концентриран върху правните изводи на съда, като по същество страните не оспорват представените доказателства и приетата за установена фактическа обстановка.

По наведените оплаквания за неправилност на решението, по които въззивният съд дължи произнасяне, съдът намира следното:

Наведените във въззивната жалба възражения обобщено се свеждат до това, че по отношение на служителите на МВР следва да се прилагат наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, на основание законовата делегация на чл.187, ал.9 ЗМВР, които уреждат реда за организация и разпределяне на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурствата, времето за отдых и почивки, поради което се счита от въззивника, че БРС неправилно е приел наличие на непълнота в специалната уредба, при която следва субсидиарно да се приложи Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в т. ч. и нормата на чл.9, ал.2 НОСРЗ.

Настоящата инстанция намира така релевираните възражения за неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР, към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд. Какво се разбира под извънреден труд се казва в нормата на чл.143, ал.1 от КТ – „извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време“. В случая, съгласно чл.187, ал.1 от ЗМВР нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, като работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумарно на тримесечие, а при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22. 00 и 6. 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период (чл.187, ал.3 от ЗМВР). А разпоредбата на чл.187, ал.5, т.2 и ал.6 ЗМВР /в нейната предходна редакция, приложима към настоящата хипотеза/ постановява, че работата извън редовното работно време от 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечие – за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Действително, по отношение реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители, са създадени специални правила, определени с наредба на министъра на МВР на основание законовата делегация на чл.187, ал.10 ЗМВР /преди ал.9/. Така, за процесния период е действала Наредба № 81213-776/29.07.2016 г. на министъра на вътрешните работи, уреждаща реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Цитираната наредба предвижда възможността на държавните служители в МВР да полагат труд и през нощта между 22. 00 и 06. 00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период (чл. 3, ал. 3). В чл. 31 е предвидено, че отработеното време между 22. 00 и 06. 00 часа се отчита с протокол, който се изготвя до десето число на месеца, следващ месеца на полагане на труда, като при отчитане на броя часове време на труд между 22. 00 и 06. 00 часа, в протоколите за отчитането им броят часове се посочва само в цяло число.

Видно е обаче и е безспорен факт, че в Наредба № 81213-592/25.05.2015 г. /действала преди това/ и в Наредба № 81213-776/29.07.2016 г. липсва изрично регламентирано правило за начина и методологията, по която следва да се отчитат отработените часове за положения труд пред нощта, както е било уредбата в предходната Наредба № 81213-407/11.08.2014 г.

(отм.); – чл. 31, ал. 2 от същата, който гласи, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22. 00 и 06. 00 часа за отчетния период се умножава по 0, 143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. При това положение, въззивният съд намира, че в действащите в процесния период подзаконов нормативен акт е налице празнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, както правилно е приел и районния съд, като възраженията на въззивника в този смисъл са неоснователни.

Съгласно чл.46, ал.2 ЗНА, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Именно такъв е и настоящият случай. С оглед безспорния факт, че служителите в МВР са държавни служители, то за неуредените в специалния закон отношения следва да се приложи общия закон, а именно Закона за държавния служител (ЗДСл). Аргумент за субсидиарно приложение на ЗДСл за правоотношенията на служителите на МВР и при липса на изрична разпоредба в ЗМВР, е и това, че обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, както и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения. Ето защо, макар и в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия Закон за държавния служител, както това е било уредено в отменения ЗМВР, то доколкото няма изрично уредено нещо друго, за неуредените отношения приложение намира ЗДСл, който от своя страна пък препраща към трудовото законодателство по КТ. Така, разпоредбата на чл.67, ал.3 от ЗДСл постановява, че минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство.

Предвид горното и тъй като размерите на допълнителните възнаграждения на държавните служители не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство, то при безспорната липса на изрична уредба в специалните наредби, издадени от министъра на МВР, в случая субсидиарно приложение намират правилата на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Ето защо, изводите на БРС са правилни, а всички изложени възражения от въззивника са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл.9, ал.2 от НСОПЗ, при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент е 1, 143. Предвид изложените по-горе съображения, въззивният съд намира, че при липсата в случая на специално правило, което да определя методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време на държавните служители в МВР, то наличната нормативна празнота следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на чл.9, ал.2 НСОПЗ. Както бе посочено, възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в системата на МВР в неравностойно положение спрямо работниците по трудово правоотношение и другите държавни служители, чийто правоотношения се регламентират от КТ и ЗДСл. Ето защо, настоящата инстанция намира за неоснователни изложените във въззивната жалба възражения и доводи относно неприложимост към процесното служебно правоотношение на установения в нормата на чл.9, ал.2 НСОПЗ коефициент за преизчисление на нощния труд в дневен.

По възражението, че чл. 187, ал. 3 от ЗМВР допуска полагане на нощен труд до 8 часа, за разлика от чл. 140, ал. 1 от КТ, където нощния труд е ограничен до 7 часа и прилагайки механизма на чл. 9 от НСОПЗ, коефициента на корекция би бил 1, съдът намира следното: ЗМВР и ЗДСл не регламентират нормалната продължителност на седмичното работно време

през нощта, при 5-дневна работна седмица, както и нормалната продължителност на работното време през нощта, както това е сторено в чл. 140, ал. 1 от КТ – нормалната продължителност на работното време през нощта е до 7 часа, а нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 35 часа. Тази продължителност следва да е приложима и за смесената работна смяна, която включва дневен и нощен труд, каквато е тази при работа на 12 часови смени, каквито са били тези на въззиваемия. Те не регламентират и обратното, т. е. че нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е 40 часа, респ. 8 часа (с оглед на чл. 187, ал. 1 ЗМВР, чл. 49, ал. 1 ЗДСл и чл. 2, ал. 1 от Наредба № 81213-776/29.07.2016 г.). Следва да се приеме, че в чл. 187, ал. 1 от ЗМВР е установено нормалното работно време като едно от видовете работно време (нормално, удължено, намалено и непълно), като продължителността е установена с оглед на дневната, а не на нощната част от деня, аналогично на уредбата в КТ. Не може да се приеме, че в чл. 187, ал. 1 и 3, изр. 4 от ЗМВР е установена по-голяма нормална продължителност на работното време през нощта на тази категория държавни служители в МВР: обща и еднаква продължителност на работното време през деня и през нощта от 8 часа. Не е използван изразът "8 часа в денонощието", а "8 часа дневно", което следва да се приеме за синоним на "8 часа през деня". В трудовото право "дневно" е работното време, при което трудът се полага през дневната част на денонощието. Относно тълкуването на чл. 187, ал. 3, изр. 4 ЗМВР, който предвижда, че "при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22, 00 и 6, 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период", следва да се приеме, по своята правна същност то представлява ограничение на средното работно време за тази категория служители, които полагат нощен труд, на 8 часа за всеки период от 24 часа. Въз основа на гореизложеното следва да се приеме, че и ЗМВР регламентира нормалната продължителност на работното време за работа при нормални условия на труд-дневното, което е общата мярка за труда и на държавните служители-полицейски органи, поради което не е изключена трансформацията на положени часове нощен труд в дневен с коефициент 1, 143 и не може да се приложи коефициент 1 (8: 8). В ЗМВР липсва разпоредба, която да установява нормалната продължителност на нощното работно време при поддневно отчитане на работното време. Ето защо при подобна непълнота в специалния закон следва да се приложи субсидиарно общото правило на чл. 140, ал. 1 КТ, съгласно което нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа – това е втората величина, необходима за изчисляване на приложимия коефициент, установен в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Следователно отношението между нормалната продължителност на дневното (8 часа) и нормалната продължителност на нощното работно време (7 часа), установени за поддневно отчитане на работното време за държавните служители в МВР, е 1, 143.

По същите съображения съдът не възприема възражението в жалбата, че липсват представките по чл. 9 НСОПЗ, а именно продължителността на нощното работно време да е по-малка от дневното: липсва уредба, съобразно която нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица да е определено на 40 часа, или нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 8 часа.

Съдът намира за неоснователно и въведеното във въззивната жалба възражение за приемане на резултатите от назначената съдебно-икономическа експертиза, тъй като депозираното заключение не е оспорено от ответната страна в срока по чл. 200, ал. 3 от ГПК, не са поставени допълнителни въпроси, както и не са опровергани по някакъв друг начин констатациите на вещото лице. По същество спорът е правен и поради изложеното съдът кредитира в цялост заключението на вещото лице, доколкото не са оспорени констатациите му, а и се твърди наличието на различна приложима нормативна уредба.

С оглед изложените съображения и предвид събраните по делото доказателства,

въззивният съд намира, че исковата претенция за заплащане на допълнително възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по основание. По отношение на размера на претенцията, съдът съобрази приетата в първата инстанция и неоспорена от страните съдебно-икономическа експертиза, от която се установява, че реално положен нощен труд за процесния период е 1664 часа, които преизчислени с коефициент 1, 143 и приравнени на дневно работно време възлизат на 1901,95 часа, като разликата от 237, 95 часа не е отчетена по протоколи за положен труд и стойността на тези 237, 95 часа в размер на 1722,03 лв. не е начислена, съответно – не е изплатена на ищеца. Ето защо, предявеният иск се явява основателен и доказан в претендирания размер от 1722,03 лв., поради което следва да бъде уважен изцяло, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на исковата молба.

За пълнота, следва да се посочи, че Решение на СЕС от 24.02.2022г. по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС –Луковит, не налага различно от направеното от настоящия съд, тълкуване на националноправната уредба. В решението е прието, че чл. 8 и чл. 12, буква „а“ от Директива 2003/88ЕО не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня. Съдът е приел, че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд. Именно предвид липсата на предвиден адекватен механизъм за компенсиране на служителите в МВР, който да не ги поставя в по – неблагоприятно положение от работниците и служителите, полагащи труд по общото трудово законодателство, както и отчитайки тежестта, обществената значимост и правата на служителите в МВР, настоящият състав намира, че именно прилагането на трудовото законодателство осигурява прилагането в пълнота на европейското законодателство в рамките на процесната хипотеза.

Водим от горните мотиви, въззивният съд намери, че обжалваното решение следва да се потвърди като правилно и законосъобразно, а въззивната жалба - оставена без уважение като неоснователна.

Пред въззивния съд искане за разноски заявява всяка една от страните. Предвид изхода по спора разноски се дължат на въззиваемата страна на основание чл.78, ал.3 от ГПК. Последните са своевременно поискани, като са представени доказателства за заплащане на сумата от 350 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за въззивното производство. Съдът намира за неоснователно направеното от въззивника възражение за прекомерност, като заплатеният адвокатски хонорар е съобразен с правната и фактическа сложност по делото, а и не надвишава значително установените с Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, размери, предвидени в чл.7, ал.2 от същата.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1866/30.07.2020 год. по гр.д. 928/2020 г. по описа на РС – Бургас.

ОСЪЖДА Главна дирекция “Пожарна безопасност и защита на населението“ на Министерство на вътрешните работи, с адрес: град София, ул.“Пиротска“ 171а, да заплати на М. СТ. Д., ЕГН *****, сумата от 350 лв. за направените във въззивното производство пред БОС съдебни разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____